

hefir einnig haldið því skýrt og afdráttarlaust fram, að hann hafi enga flösku látið af hendi árið 1930 hvorki fyrir peninga eða aðra þóknun, og aldrei selt nokkrum manni búsettum hér vín, enda hefir ekki tekizt að finna nein vitni, er gætu borið um þennan verknað hans.

Verknaður þessi verður að teljast brot á áfengislög-gjöfinni og virðist refsing sú, er hann hefir unnið til, hæfilega ákveðin 500 kr. sekt í ríkissjóð. Verði sektin eigi greidd innan 30 daga frá lögbirtingu dóms þessa, kemur 30 daga einfalt fangelsi í hennar stað. Svo greiði hann og allan af málinu löglega leiðandi kostnað.

Á máli þessu hefir enginn óþarfur dráttur orðið.

Mánudaginn 4. maí 1931.

Nr. 5/1931. **Hreppsnefnd Eskifjarðarhrepps, f. h. Eskifjarðarhrepps** (Theodór B. Lindal)
gegn

Jóni Eyvindssyni (Sveinbjörn Jónsson).

Útsvarsmál.

Úrskurður fógetaréttar Reykjavíkur 4. júlí 1930: Hin umbeðna lögtaksgerð skal ekki ná fram að ganga.

Dómur hæstaréttar.

Það verður að vísu að líta svo á, að stefnandi hafi öðlazt heimilisfang á Eskifirði, er hann flutti þangað með fjölskyldu sína og tók sér þar íbúð á leigu frá 1. júlí 1928, að heimilisfesti hans í Reykjavík hafi þá jafnframt rofnað, þótt hann enn hefði tvö herbergi til umráða í húsi sínu þar, og að stefndi og fjölskylda hans hafi réttilega verið talin í manntali á Eskifirði um áramótin 1928—1929. En þessari heimilisfesti stefnda á Eskifirði lauk,

er hann flutti þaðan alfarinn um miðjan febrúar 1929. Með því að það ennfremur er upplýst, að niðurjöfnun útsvara á Eskifirði 1929 fór eigi fram fyrr en í apríl það ár og að stefndi því eigi lengur átti heimilisfang þar í hreppnum, er niðurjöfnunin fór fram, þá verður að staðfesta hinn áfrýjaða úrskurð.

Samkvæmt þessum úrslitum verður að dæma áfrýjanda til að greiða stefnda 100 kr. í málskostnað í hæstarétti.

Því dæmist rétt vera:

Hinum áfrýjaða úrskurði skal óraskað.

Áfrýjandi, hreppsnefnd Eskifjarðarhrepps, f. h. Eskifjarðarhrepps, greiði stefnda, Jóni Eyvindssyni, 100 kr. í málskostnað í hæstarétti, að viðlagðri aðför að lögum.

Forsendur hins áfrýjaða dóms hljóða svo:

Við niðurjöfnun útsvara í Eskifjarðarhreppi árið 1929 var Jóni Eyvindssyni, Reykjavík, gert að greiða útsvar til Eskifjarðarhrepps á gjaldárinu 1929, kr. 1200.00, þá og dagsverk kr. 5.00, samtals kr. 1205.00.

Gerðarþoli hefir neitað að greiða útsvar þetta við lög-tak, er fram átti að fara hér í bænnum hjá honum fyrir útsvarsupphæð þessari, eftir beiðni Eskifjarðarhrepps. og taldi hann það jafnframt ólöglega álagt, og lögðu aðiljar því atriðið undir úrskurð fúgetaréttarins.

Gerðarbeiðandi hefir haldið því fram, að gerðarþoli hafi flutt ásamt fjölskyldu sinni til Eskifjarðar vorið 1928 og búið þar þangað til um mánaðarmótin febrúar og mars 1929, enda hafi hann verið ráðinn framkvæmdarstjóri fyrir hf. Andri á Eskifirði, frá og með 1. marz 1928 til jafn-lengdar næsta ár, með 10 þúsund króna árslaunum og

ekki sé vitanlegt, að hann hafi haft aðra atvinnu eða tekjur.

Samkvæmt vottorði sóknarprestsins á Hólum kveður gerðarbeiðandi, að gerðarþoli hafi verið réttilega tekinn á manntal á Eskifirði haustið 1928, enda telur hann, að gerðarþoli hafi ekki átt heimili hér í bænum og vitnar því til stuðnings í „Leiðarvísi um Reykjavík 1929“, sem út kom í aprílbyrjun f. á., þar sem gerðarþoli sé alls ekki talinn til heimilis á Stýrimannastíg 9, hér í bænum, né fjölskylda hans. Af ofangreindu staðhæfir gerðarbeiðandi, að ekki geti orkað tvímælis, að gerðarþoli hafi verið útsvarsskyldur í Eskifjarðarhreppi þetta umrædda ár.

Gerðarþoli hefir hins vegar haldið því fram, að hann hafi átt lögheimili í Reykjavík, en alls ekki í Eskifjarðarhreppi þann tíma er hann dvaldi á Eskifirði þetta umrædda sinn, sem hann kveður að ekki hafi verið meira en 5 mánuðir af árinu 1928, þar sem aðalstarfsvið hans hjá félaginu hafi verið hér í Reykjavík, enda kveðst hann hafa talið fram eignir sínar og tekjur í Reykjavík og greitt þar tekju- og eignarskatt og útsvar og hefir hann jafnframt mótmælt réttarskj. nr. 7 sem röngu, að svo miklu leyti, sem það kynni að geta skoðast sem um-sögn um lögheimili hans og staðhæfir hann, að hann hafi aldrei látið skrá sig á manntal á Eskifirði né neinn af fjölskyldu sinni, en sé hann skráður þar á manntal sem eigandi lögheimilis þar, þá sé það gert algerlega án vilja síns og vitundar.

Það er upplýst í málinu, að gerðarþoli hafi farið héðan úr Reykjavík sumarið 1928 til Eskifjarðar og dvalið þar með nánustu fjölskyldu sinni, þar til fram yfir nýár 1929, að hann fór þá aftur til Reykjavíkur.

Það verður ekki hægt að fallast á þá skoðun gerðarbeiðanda, að gerðarþoli hafi aðeins með þessari dvöl sinni á Eskifirði og enda þótt hann hafi og aflað þar tekna, eignast lögheimili þar og orðið útsvarsskyldur, með því að útsvarslögin nr. 46 frá 15. júní 1926, 1. gr., gera einmitt ráð fyrir því, að gjaldþegn geti stundað atvinnu í annari sveit en hann á lögheimili í, enda liggur ekkert fyrir um það, að gerðarþoli hafi haft sjálfstætt heimili þar, þótt fjölskylda hans dveldi þar líka einhvern tíma.

Það er ekkert upplýst um það, að gerðarþoli hafi með tilkynningu til lögreglustjórans hér eða á annan hátt, er hann fór héðan 1928, látið í ljósi vilja sinn um breytingu á lögheimili sínu, sem þá var í Reykjavík. Hins vegar er það ekki upplýst, að hann hafi látið taka sig á manntal hér haustið 1928, en þá dvaldi hann einmitt á Eskifirði.

Samkvæmt vottorði Hólmaprests á rískj. 7, er gerðarþoli talinn á Eskifirði árið 1928. Af vottorði þessu verður ekki séð, að gerðarþoli hafi vérið tekinn á manntal sem eigandi lögheimili í Eskifjarðarhreppi haustið 1928, og þótt vottorðið ætti að þýða það, þá er ekki sannað með því gegn mótmælum gerðarþola, að það sé samkvæmt vilja hans og vitund, að honum sé ákveðið lögheimili á Eskifirði þetta umrædda ár. Samkvæmt þessu verður ekki hægt að byggja neitt á rískj. nr. 7 sem sönnun fyrir því, að gerðarþoli hafi átt lögheimill á Eskifirði á þessum tíma.

Það, sem hér virðist verða að ráða úrslitum málsins, er það, að gerðarþoli hefir sent í ársbyrjun 1929 tekju- og eignaskattsskýrslu sína til skattstofunnar hér, löngu áður en honum var gert að greiða útsvar þetta til Eskifjarðarhrepps, enda samkvæmt þeim skýrslum gert að greiða hér þinggjald og útsvar til Reykjavíkurbæjar fyrir þetta sama tímabil, og virðist hann með því fullkomlega hafa látið í ljósi vilja sinn um að halda áfram að eiga lögheimili hér í bænum, því annars hefði hann að sjálfsgöðu afhent nefnda skýrslu skattanefndinni í Eskifjarðarhreppi.

Rétturinn verður að líta svo á, að með því að telja verður, samkvæmt áðursögðu, að gerðarþoli hafi átt lögheimili hér í Reykjavík, en hafi ekki eignast lögheimili í Eskifjarðarhreppi á árinu 1928 og falli heldur ekki undir nein undantekningarákvæði í 8. gr. fyrrnefndra útsvarslaga, þannig, að hann geti talizt útsvarsskyldur þar, þá beri að neita um framgang hinnar umbeðnu gerðar.